

[H. C. Hansen.]

barnlige tale om, at det er socialdemokratiet, der vil skatteforhøjelser, og regeringspartierne, der beskytter skatteyderne! Jeg tror, at påstanden er lidt for krampagtig.

Først var der påstanden om, at skatterne steg særlig stærkt under regeringen Hans Hedtoft. Det er dementeret af den senere udvikling. Samtlige skatter til stat og kommune faldt under den socialdemokratiske regering, målt i forhold til nationalindkomsten, med en halv snes procent, og hertil bidrog ikke mindst den skattelettelse, som jeg havde den glæde at gennemføre her på rigsdagen i foråret 1949 med støtte fra og i samarbejde med de nuværende regeringspartier og det radikale venstre; en skattelettelse på 150 mill. kr., der fortrinsvis kom indtægterne under 12 000—15 000 kr. tilgode. Skatterne til staten og udligningsfonden steg i vort regeringstidsrum med ca. 400 mill. kr. Det er mange penge, men under denne regering er skatterne steget ca. 1 000 mill. kr. Lad os diskutere, hvis nogen har lyst til det, om disse penge har været nødvendige, eller de ikke har været nødvendige. Vi har stemt for dem allesammen, vi har vel ment, de var nødvendige, ellers havde vi vel ikke stemt for dem; men mon ikke denne kendsgerning i sig selv, at skatterne under denne regering er steget så meget stærkere end under vor regering, dog må kunne åbne øjnene på de folk, som man forsøger at bilde ind, at socialdemokratiet går med lyster i retning af at presse skatten i vejret for folk, medens venstre og de konservative har tilbøjelighed til at nedsætte skatterne. De herrer har haft noget at leve op til, hvis de skulle have efterkommet, hvad de sagde forud for sidste valg. Det ærede medlem af det andet høje ting hr. Halfdan Hendriksen sagde: skatterne kan ikke, hverken de direkte eller indirekte, sættes højere op. Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, hvis ord man for så vidt skulle tro kunne stå til troende, sagde, hvis jeg lige må citere det:

„Det danske folks skatteevne har nået sin klimaks. Vi kan ikke og vil ikke bære en større skattebyrde.“

Han har det nu som præsten, der sluttede med at sige: græd ikke, barnlille, det turde være løgn altsammen. Denne konservative kandidat, der stod og sagde, at man hverken ville eller kunne, han kunne godt, da han skulle; da løb han fra alt det, han havde

sagt til vælgerne. Jeg forsikrer for, at jeg kunne fremdrage adskillige, som har stået derude og talt om alt dette, og som nu i dag i denne debat møder op mod socialdemokratiet og er forarget over vore standpunkter og vor stilling.

Nu har jeg vist her, at under vor regering steg skatterne mindre end under den nuværende regering. Det er den siddende regering, der sidder inde med, det kan jeg roligt sige, alle tiders skattestigningsrekord her i landet. Der er en ting mere, jeg vil pege på i denne sammenhæng. Regeringen har ikke været i stand til nu, da vælgerne skal tage stilling til skatteproblemet, at fremlægge et skattereformforslag, der giver spor af håb om skattelettelser for den store, brede befolkning i de kommende år. Tværtimod må, hvis skattereformens planer skal gennemføres, byrderne blive endnu tungere, såfremt regeringens planer om skattelettelser for formueejerne skal føres ud i livet på den basis, der er tale om, for regeringen har jo det standpunkt, at de store indtægter ikke kan tåle nogen skatteforhøjelse, og hvem skal så betale lettelserne?

Det er nødvendigt, at nye metoder tages i brug, det er nødvendigt, at man bliver klar over, at man må søge tilvejebragt muligheder for skattelettelser for de store befolkningsgrupper, og dette synspunkt er også udtrykt i de forslag, vi har fremsat. Socialdemokratiets standpunkter er forleden af min partifælle det ærede medlem hr. Hans Knudsen tilkendegivet i den tale, det ærede medlem holdt i forbindelse med første behandling af forslaget til den nye statskattelov, og lad mig rekapitulere herfra vort synspunkt om de nye skattekloder, som må tages i anvendelse, hvis vi skal skabe lettelser der, hvor lettelser tiltrænges. Sådanne nye skattekloder er: en omlægning af ejendomsbeskatningen med større vægt på grundskyld, aktieselskabsbeskatningen, store arveparter, uberettigede kursgevinster og kapitalfortjenester, de store indtægter og de skattefrie indtægter, der ikke opgives til skattevæsenet. Indtægten af alle disse skattearter er steget mindre end indkomst- og forbrugsskatterne. Det havde været rimeligt at lade dem tage en større part af de stigninger, som har fundet sted. Socialdemokratiets forslag om en øjeblikkelig skattelettelse til dem, der rammes hårdest af den af regeringen gennemtrufede forhøjelse af brød- og mælkeprisen, er derfor ikke udtryk